

מחמתה חייב כרת. ואילו הפסוק שבפרשת קדושים בא להורות על פסול מחמת מחשבת "חוץ למקומו", ובוה אין חיוב כרת.

ואמנם אף בפרשת שמיני נאמר "ואכליו עונו ישא, ונכרתה הנפש ההיא מעמיה", אלא שזה נכתב על האוכל נותר ממש ולא על האוכל בשר שנפסל במחשבת "חוץ למקומו". ובכדי שלא תאמר שמשמעות הפסוק היא בין על נותר ממש ובין על בשר הנפסל מחמת מחשבה, לך, ומיעט רחמנא מעונש כרת גבי נותר את האוכל בשר הנפסל במחשבה, באומרו "ואוכליו עונו ישא", ולא כתב "האוכל עונו ישא", להשמיעך בזה שרק על אחד משני אלו הכתובים בפרשה חייב כרת, למעוטי "חוץ למקומו".⁽¹²⁾

ומקשינן: ואימא להיפך, "ואוכליו עונו ישא", זהו האוכל קרבן הנפסל במחשבת "חוץ למקומו" שעונש כרת. ומה שנאמר "ואוכליו" ולא נאמר "ואוכלו" המלמד שרק אחד עונש כרת ולא שניהם, בא למעוטי את האוכל בשר נותר מכרת?!

ומתריצין: מסתברא, נותר היה ליה לאוקמי בכרת, כדי למגמר ממנו בגזירה שוה עון—עון ל"חוץ לזמנו" האמור בפרשת צו, שבו לא נאמר כרת אלא "עונו ישא", וללמדנו, כשם שנשיאות עון האמורה בפרשת קדושים ענינה הוא עונש כרת, שהרי במפורש נאמר כאן "ונכרתה הנפש ההיא", כך נשיאות עון האמורה בפרשת צו, ענינה הוא עונש כרת.

וגזירה שוה זו שייכת רק אם נאמר שהעונש כרת האמור בפרשת קדושים נאמר על אכילת נותר, כיון דדמי קרבן שנפסל במחשבת חוץ לזמנו ליה לנותר בז"ב.

[ז' היינו זמן, ששניהם נפסלו על ידי "זמן" — הנותר נפסל על ידי זמן ממש, שעבר זמנו, ו"חוץ לזמנו" נפסל על ידי מחשבת הזמן.

ב' היינו במה, ששני פסולים אלו, של נותר ושל חוץ

וממה שנאמר בהמשך הפסוק לענין חיוב כרת "והנפש האוכלת ממנו עונה תשא", ולא כתוב "והנפש האוכלת עונה תשא" ללא תיבת "ממנו", הרי זה בא למעט, שרק באחד מבין שני אלו אם אכל ענוש כרת, ולא בשנים אלו. ואיזה זה? — זהו "חוץ לזמנו". ולמעוטי חוץ למקומו, שאינו ענוש כרת.

ומקשינן: ואימא להיפך — "והנפש האוכלת ממנו עונה תשא" זהו חוץ למקומו, ולמעוטי מתיבת "ממנו" את חוץ לזמנו שאין חייבין על אכילתו כרת?!

ומתריצין: מסתברא ש"חוץ לזמנו" עדיף להעמיד בו את הכרת, משום דפתח הפסוק ביה בתחילה "ואם האכל יאכל ביום השלישי"!

ומקשינן: אדרבה, ב"חוץ למקומו" עדיף להעמיד בו את הכרת, כיון דסמיך ליה תיבת "ממנו", הממעטת אחד משניהם מעונש כרת, לתיבת "פיגול", שממנה נלמד פסול של "חוץ למקומו"!

ומתריצין: אלא, אמר אביי: כי אתא רב יצחק בר אבדימי, אמר רבה: סמיך אדתי תנא: כשהוא אומר "ואם האכל יאכל ביום השלישי פגול הוא לא ירצה, ואכליו עונו ישא, כי את קדש ה' חלל, ונכרתה הנפש ההיא מעמיה!" בפרשת קדושים תהיו [שהוא "קרא זוטא", שקצר הוא ביחס לפסוק שבפרשת צו], הרי פסוק זה מיותר. שאין תלמוד לומר אותו, שהרי כבר נאמר בפרשת צו "ואם האכל יאכל מבשר זבח שלמיו ביום השלישי לא ירצה".

כח-ב אלא יש לנו לומר, אם פסוק זה שבפרשת קדושים אינו ענין למחשבת "חוץ לזמנו", שכבר אמור דינה בפרשת צו, תנהו לענין מחשבת "חוץ למקומו". ואין לומר שבא הפסוק לפסול את הנותר ממש כפי שהוא פשוטו של מקרא, שהרי אין סברא שאחר שהוכשר הקרבן יחזור ויפסל, ובהכרח בא הפסוק לפסול את המחשב בשעת עבודה.

ונמצא, שהפסוק בפרשת צו בא כולו להורות על מחשבת "חוץ לזמנו", אשר האוכל מן הקרבן שנפסל

שתיבת "ממנו" אינה מיותרת, כי כך דרך התורה לכתוב, וכל מה שסברה הגמרא למעט כרת בחוץ למקומו מתיבת "ממנו" הוא רק כאשר סברנו שמפסוק זה נלמדים גם "חוץ לזמנו" וגם "חוץ למקומו" שאז אכן אין זה דרך לכתוב "ממנו" בלשון יחיד כיון שמדבר על שני פסולים, ובהכרח זה בא למעט שרק על אחד מהם יש חיוב כרת ולא על שניהם. אבל לאחר שאמרנו

12. הקשה הפנים מאירות, מאחר ומיעטנו את "חוץ למקומו" מחיוב כרת מ"ואוכליו עונו ישא", נמצא כי תיבת "ממנו" האמורה בפרשת צו לגבי "חוץ לזמנו" מיותרת, שאין היא נצרכת למעט את "חוץ למקומו" מכרת כפי שסברנו עד עכשיו? וכתב הטהרת הקדש לתוך בזה, כי באמת יתכן לומר